

Republika Hrvatska
Županijski sud u Zadru
Zadar, Ulica plemića Borelli 9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Zadru, u vijeću sastavljenom od sudaca i to Igora Delina, predsjednika vijeća, Katije Hrabrov, članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice i Željka Đerđa, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja G.G.A.E.L. iz A., koji se u pravnom prometu služi imenom G.G.L., OIB:..., zastupanog po punomoćniku D.Č., odvjetniku u P., protiv tuženika: 1) N.N.C.d.o.o. Z., OIB:..., zastupanog po zakonskom zastupniku, a ovaj po punomoćnici I. S., odvjetnici u Odvjetničkom društvu S.A. d.o.o. u Z. i 2) B. J., OIB... iz Z., zastupanog po punomoćnici I.S.G., odvjetnici u Z., radi objave ispravka i naknade štete, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Stalne službe u Sesvetama, poslovni broj Pn-1773/15 od 15. srpnja 2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 14. ožujka 2017. godine,

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tužitelja G.G.A.E.L. kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Zagrebu, Stalne službe u Sesvetama, broj Pn-1773/15 od 15. srpnja 2016. godine.

Obrazloženje

Uvodno označenom presudom suda prvog stupnja suđeno je:

"I Odbijaju se tužbeni zahtjevi koji glase:

I. Dužan je 2.-tuženik B.J. iz Z., OIB..., kao glavni urednik tiskanog časopisa "N" nakladnika 1.-tuženika N.N.C. d.o.o., Z., OIB... i elektroničkog izdanja na mrežnim stranicama "n.h" omogućiti besplatnu objavu kako u tiskanom izdanju "N" tako i u elektroničkom izdanju na stranicama "n.h.", ispravka/odgovora tužitelja G.G.A.E.L. iz A., F/D, D., OIB...(čl. 56. Z. o medijima) sa tekstom:

u odnosu na članak 03. ožujka 2015. god., (tekst ispravka/odgovora)

"U "N" br. 879 od 3. ožujka 2015. godine objavljen je članak autora B.J. "P.Z.U.G.L."

Članak sadržava jednu posve izmišljenu fabulu u kojoj se ja pojavljujem kao posjednik narkotika kojega je navodno u rujnu 2014. godine uhitila zagrebačka policija. U fabuli se pojavljuju "dežurni tužitelj", "djelatnici policijskog nacionalnog Uskoka ", "ministar R.O." i cijeli niz drugih osoba koje su navodno sudjelovale u akciji zataškavanja mojeg navodnog

narko-kriminala – sve protkano izjavama istarskog političara I.J. koji je autoru članka glavni izvor informacija.

U članku se iznosi "N. je dobio na uvid u povjerljivu policijsku dokumentacija koja otkriva da policija ne govori istinu u tom događaju. O njemu se i unutar policije vodila rasprava, nakon čega se počelo javno utvrditi da se slučaj nije dogodio. Zato se može propitivati zašto se taj slučaj nastoji zataškati."

Dakle: "slučaj" se NE nastoji zataškati."Slučaj" uopće ne postoji. Ako je autor B.J. doista vidio nekakvu "povjerljivu policijsku dokumentaciju", mogao je vidjeti jedino krivotvorine, kakve danas može na laptopu isfabricirati svaka osoba s umjerenim informatičkim vještinama.

U Hrvatskoj je, doista, zajamčena sloboda govora, te je dopustivo iznositi u novinama "razne teorije" u kojima su osumnjičeni za korupciju tek žrtve političke borbe u kojima zločesta tijela kaznenog progona sudjeluju u banalnim političkim zavjerama.

A "teorija" iz članka od 4. ožujka 2015. godine je uistinu banalna: tu se opisuje nezadovoljstvo počasnog predsjednika IDS-a I.J. držanjem SDP-a (stranke koja je podržala njegovu kandidaturu na izborima za E.p.); stoga J. poručuje sa stranica "N" da će IDS kao uvjet za buduću koaliciju s SDP-om tražiti "...angažman IDS-a u svim bitnim državnim tijelima, u što se do sada IDS uglavnom nije miješao".

U tom "angažmanu IDS-a u svim bitnim državnim tijelima" I.J. očito vidi izlaz iz problema policijskih istraga i svjedočenja G.L., o kojima daje izjave B.J. Uglavnom dopustivo je na stranicama hrvatskih medija objavljivati bajke kakve iznose poljuljani političari.

Nedopustivo je, međutim, putem medija pronositi klevete. A čista je kleveta iznositi da bi mene policija uhitila zbog posjedovanja droge, i da bi potom ta ista policija zataškavala takav (nepostojeći!) događaj.

G.L."

u odnosu na članak 10. ožujka 2015. god., (tekst ispravka/odgovora)

"Nakon što je "N" u broj 880 od 10. ožujka 2015. godine objavio članak "Policijski dokument demantira D.K. i G.L. ",moram prepoznati namjenu vašeg uredništva da serijom članaka – koja je započela tekstom "P.z.u.G.L." iz broja 879 od 3. ožujka 2015. god. – nastoji kaljati moje ime asocijacijama na narkomaniju i/ili trgovinu drogom.

Time se, moram nadalje zaključiti pomaže I.J., kao tobožnjoj žrtvi tobožnje zavjere hrvatske policije, čiji tobožnji dokument objavljujete uz svoj članak od 10. ožujka.

Ja mogu još jednom demantirati laži koje objavljujete o meni, i to pomoću jednog falsificiranog službenog dokumenta.

Da je dokument krivotvoren, jasno poručuje Ravnateljstvo policije u svojem "Reagiranj u na tekst objavljen u tjedniku N" – objavljenog u 16:02, 10:02 pri kraju radnog vremena istog onog radnog dana u kojemu se "N." br. 880 našao na kioscima.

Očekujem da će gosp. glavni urednik uskoro policiji i hrvatskoj javnosti objasniti okolnosti u kojima je u njegove ruke došao falsifikat, kojemu je očiti cilj pritisak na mene kao svjedoka, te na tijela kaznenog progona koja istražuju slučaj bivšeg istarskog župana i počasnog predsjednika IDS-a gosp. I.J."

G.L."

Ispravci/odgovori trebaju biti objavljeni na istom ili istovrijednom mjestu kao i članci "Policija zataškava uhićenje G.L." i "Policijski dokument demantira D.K. i G.L." od 03. i 10. ožujka 2015. god., i ne u reagiranjima ili pismima čitalaca (čl.41. u svezi čl. 58. Zakona o medijima), pri čemu u internetskom izdanju "n.h." ispravak treba biti prema trajanju objavljivanja i drugim osobinama biti objavljen na isti ili istovrijedni način kao gore navedeni članak na koji se daje odgovor, i to ne kraće od 30 dana i barem jednako dugo koliko na tom portalu bude objavljen članak "Policija zataškava uhićenje G.L." i "Policijski dokument

demantira D.K. i G.L." od 03. i 10. ožujka 2015. god., pri čemu ispravak/odgovor treba biti s navedenim izvornim člancima od 03. i 10. ožujka 2015. god., na koji se ispravak odnosi, biti povezan internetskom poveznicom (hiperlinkom).

II. Dužni su solidarno 1.- tuženik N.N.C. d.o.o., Z., OIB... i 2.-tuženik B.J. iz Z., OIB..., isplatiti na ime naknade neimovinske štete zbog povreda prava osobnosti nastale uslijed objave članka "Policija zataškava uhićenje G.L." i "Policijski dokument demantira D.K. i G.L." od dana 03. i 10. ožujka 2015. god., objavljenih u časopisu "N." i mrežnim stranicama "n.h", iznos od 150.000,00 kn uvećanog za zatezne kamate prema stopi obračunatoj primjenom eskontne stope H.n.b. koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za 8% poena tekućima od dana podnošenja ove tužbe, pa do isplate, sve u roku 15 dana.

III. Dužni su solidarno 1.-tuženik i 2.-tuženik naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 31.700,00 kuna u roku od 15 dana." kao neosnovani.

II Nalaže se tužitelju G.G.A.E.L.U, iz A., koji se u pravnom prometu služi i imenom G.G.L., OIB..., da prvo tuženiku N.N.C. d.o.o. iz Z, OIB... po osnovi naknade parničnog troška plati iznos od 21.875,00 kuna u roku od 15 dana.

III Nalaže se tužitelju G.G.A.E.L., OIB... iz A., koji se u pravnom prometu služi i imenom G.G.L., OIB..., da drugo tuženiku B.J., OIB..., iz Z, po osnovi naknade parničnog troška plati iznos od 21.875,00 kuna u roku od 15 dana."

Protiv citirane presude žalbu je izjavio tužitelj pobijajući je zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači na način da se udovolji postavljenom tužbenom zahtjevu i naloži tuženicima naknaditi tužitelju parnični trošak zajedno sa troškovima žalbe, koje popisuje, podredno da se ista presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. U žalbi ističe da je zaključak suda prvog stupnja da tuženici nisu odgovorni za objavljivanje lažnih informacija jer su falsificirani dokument dobili od neke "osobe od najvećeg povjerenja" lišen uporišta u dokazima i razloga koji bi bili valjani prema standardima sudskog obrazlaganja, čime je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku. Prvostupanjski sud ne prepoznaje da se u člancima koje su tuženici objavili prilično nesmiljeno napada hrvatsku policiju kao suučesnicu nekih navodno "degutantnih i nemoralnih" nakana tadašnjeg vrha hrvatske izvršne vlasti i ovdje tužitelja kao pomagača u tobožnjem "sumnjivom ponašanju" hrvatske policije, a da tužitelj u svojim demantijima ukazuje na neutemeljenost takvih sadržaja medijskih članaka u tjedniku N. Usporedbom teksta ispravaka s tekstom članaka u navedenom tjedniku lako se da vidjeti da je tužitelj izabrao govoriti približno sličnom intonacijom kao što to u svojim člancima govori N. Tekst tužiteljevih demantija napisan je polemičnim tonom, ali uvredljiv nije. Pravno mišljenje prvostupanjskog suda o granicama slobode govora o "hrvatskim političarima" i djelovanju "državnih organa" je posve nepravilno i u dubokom raskorakom s praksom Europskog suda za ljudska prava o tom pitanju. Zahvaljujući Ustavom i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda zajamčenoj slobodi govora izriču se najrazličitije kritike hrvatske stvarnosti i djelovanja političara i državnih tijela pa su baš u članku "Misteriji afere s drogom G.L.: policija zataškava uhićenje zviždača protiv I.J.", koji je povod predmetnoj parnici, sadržani svi elementi iz "teorija" i kritika državnih tijela na kakve tužitelj ukazuje u svom demantiju, a postojanjem kakvih se bavi Europski sud za ljudska prava. Osoba koja je na neki način postala predmetom neistinitog medijskog izvješćivanja ima pravo na jednakom prostoru i na približno jednaki način dati ispravak takvog medijskog izvješćivanja (čl. 40. i čl. 41. Zakona o medijima), kao i dati drugačije viđenje o stvarima koje su iznijete u članku "čl. 56. i 57. Zakona o medijima". Pri tome tužitelj uopće ne traži da se objavi bilo kakva kritika državnih vlasti nego kritika političara

Ivana Jakovčića, koji u spornom članku iznosi krajnje negativan prikaz o tužitelju, te kritika samog autora članka, koji je na temelju falsificirane isprave iznio sporni članak. Prvostupanjski sud razloge koji isključuju građanskopravnu odgovornost za štetu, koju je tužitelj pretrpio objavom dezinformacija, temelji na informacijama za koje tuženici nisu imali osnovani razlog povjerovati da su točne i da su poduzeli sve potrebne mjere za provjeru njihove točnosti, odnosno provjerili su točnost informacija vrlo traljavo pokazujući dokument jednom bivšem policajcu koji je potvrdio da krivotvorina izgleda onako kako izgledaju pravi policijski dokumenti. Tuženik pod 2) B.J. (tuženik pod 2)) pozivom na svoje pravo da štiti izvor informacije prikriva počinitelja kaznenog djela krivotvorenja službene isprave, na što on ima pravo, ali ne u svrhu izbjegavanja odgovornosti za naknadu štete.

Na žalbu nije odgovoreno.

Žalba nije osnovana.

Po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, sud prvog stupnja nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14 - dalje ZPP), na koju u žalbi ukazuje tužitelj, budući da pobijana presuda ima razloga o odlučnim činjenicama, dani razlozi su jasni i neproturječni, a o odlučnim činjenicama ne postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava, slijedom čega se ista može ispitati.

Prvostupanjski sud nadalje, nije počinio niti bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP, na koje ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, temeljem čl. 365. st. 2. istoga Zakona.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da mu tuženik pod 2) omogući besplatnu objavu kako u tiskanom izdanju N., tako i u električnom izdanju na stranicama n.h., i to ispravka (odgovora) tužitelja u odnosu na članak objavljen 3. ožujka 2015. godine u N. broj 879 pod naslovom "Policija zataškava uhićenje G.L." te u odnosu na članak objavljen 10. ožujka 2015. godine u N. broj 880 pod naslovom "Policijski dokument demantira D.K. i G.L.", koji ispravci (odgovori) trebaju biti objavljeni na istom ili istovrijednom mjestu kao i objavljeni članci, pri čemu u internetskom izdanju n.h. treba biti objavljen prema trajanju objavljivanja i drugim osobinama na isti ili istovrijedni način kao objavljeni članci na koje se daje odgovor i to ne kraće od 30 dana i barem jednako dugo koliko na tom portalu budu objavljeni članci od 3. i 10. ožujka 2015. godine, pri čemu ispravak (odgovor) treba biti s navedenim izvornim člancima od 3. i 10. ožujka 2015. godine, na koji se ispravak odnosi, povezan internetskom poveznicom (hiperlinkom), kao i zahtjev da mu tuženici pod 1) N.E.C. d.o.o. Z. i tuženik pod 2) solidarno na ime naknade neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti nastale uslijed objave spornih članaka isplate iznos od 150.000,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od dana podnošenja tužbe pa do isplate.

Sud prvog stupnja je, na temelju izvedenih dokaza, utvrdio da je u tjedniku N. broj 879 dana 3. ožujka 2015. godine objavljen članak autora tuženika pod 2) pod naslovom "Policija zataškava uhićenje G.L." a u istom tjedniku broj 880 od 10. ožujka 2015. godine članak istog autora pod naslovom "Policijski dokument demantira D.K. i G.L.", da je tužitelj prije podnošenja tužbe dana 16. ožujka 2015. godine podnio zahtjev za objavu ispravka navedenih članaka, s tim da na zahtjevu za objavu ispravka podnesenom 10. ožujka 2015. godine nema potpisa podnositelja niti punomoćnika, nema podataka o adresi podnositelja zahtjeva niti drugih podataka, osim navođenja OIB-a za koji je u postupku utvrđeno da nije ispravan, slijedom čega glavni urednik nije bio dužan objaviti takav ispravak sukladno odredbi čl. 42. st. 1. Zakona o medijima („Narodne novine“, broj 59/04, 84/11 i 81/13 – dalje ZM).

Nadalje, sud prvog stupnja u odnosu na zahtjev za objavu ispravka od 5. ožujka 2015. godine zaključuje da glavni urednik nije dužan objaviti ispravak ako bi objavljivanje

ispravka prouzročilo odgovornost nakladnika za štetu i ako bi objava ispravka bila u suprotnosti sa zakonom i dobrim običajima, pa kako predloženi tekst ispravka sadrži uvredljive izraze kojima se umanjuje vrijednost hrvatske države i izvršavaju ruglu državni organi (tijela kaznenog progona) i čak ih se povezuje sa sudjelovanjem u nekakvim banalnim političkim zavjerama, iznose se vrijednosni sudovi podnositelja zahtjeva, a sadržaj zatraženog ispravka ne predstavlja jasnu i određenu negaciju određenog dijela članka za koji se tvrdi da je netočan i neistinit, a uvredljiv je i za političara koji se u tekstu imenuje, to da nisu bile ispunjene niti formalne niti materijalnopravne pretpostavke za objavu zatraženih ispravaka oba članka.

U odnosu na naknadu zatražene štete zbog povrede prava osobnosti nastale uslijed objave spornih članaka sud prvog stupnja ocjenjuje da su tuženici pod 1) i 2) dokazali postojanje pretpostavke propisane odredbom čl. 21. st. 1. i st. 4. toč. 4. ZM, odnosno da su članci utemeljeni na činjenicama za koje je autor imao osnovani razlog povjerovati da su točne i poduzeo je sve potrebne mjere za provjeru njihove točnosti, a postojalo je opravdano zanimanje javnosti za objavu tih informacija i postupano je u dobroj vjeri, slijedom čega je u tom dijelu odbio tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

Pravilno je sud prvog stupnja, i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, pozivom na odredbu čl. 42. st. 1. i 4. ZM zaključio da glavni urednik nije bio dužan objaviti ispravak članka pod nazivom "Policijski dokument demantira D.k. i G.L.", budući da zahtjev za ispravak nije bio podnesen sukladno navedenoj zakonskoj odredbi.

Također, osnovano sud prvog stupnja ocjenjuje da za objavu članka pod naslovom "Policija zataškava uhićenje G.L." nisu bile ispunjene materijalnopravne pretpostavke, budući da sadržaj tog članka sadržava zaključke, vrijednosne sudove podnositelja zahtjeva, a ne predstavlja jasnu i određenu negaciju određenog dijela članka za koji se tvrdi da je netočan i neistinit te je kao takav predloženi tekst ispravka posve neprikladan za ispravak netočne informacije.

U tom dijelu ovaj drugostupanjski sud u cijelosti prihvaća činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskom presudom, kao i primjenu materijalnog prava.

Prema odredbi čl. 21. st. 1. ZM nakladnik koji informacijom objavljenom u mediju prouzroči drugome štetu dužan ju je naknaditi, izuzev u slučajevima propisanim tim Zakonom, s tim da u smislu st. 4. istoga članka nakladnik ne odgovara za štetu ako je informacija kojom je šteta učinjena: – vjerno izvješće s rasprave na sjednici tijela zakonodavne, izvršne ili sudbene vlasti, te tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave ili na javnom skupu ili je prenesena iz akta tijela zakonodavne, izvršne ili sudbene vlasti ili tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, a njezin smisao nije promijenjen uredničkom obradom, – objavljena unutar autoriziranog intervjua, – utemeljena na točnim činjenicama ili na činjenicama za koje je autor imao osnovani razlog povjerovati da su točne i poduzeo je sve potrebne mjere za provjeru njihove točnosti, a postojalo je opravdano zanimanje javnosti za objavu te informacije i ako je postupano u dobroj vjeri, – fotografija oštećenika snimljena na javnome mjestu ili je fotografija oštećenika snimljena uz njegovo znanje i pristanak radi objavljivanja, a oštećenik nije zabranio objavljivanje, odnosno ograničio pravo autora fotografije na iskorištavanje djela, – točna, a iz okolnosti slučaja proizlazi da je novinar u dobroj vjeri zaključio da se oštećenik slaže s njezinim objavljivanjem, – proizašla iz vrijednosnih sudova autora čije je objavljivanje bilo u javnom interesu i ako je ta informacija dana u dobroj vjeri.

U smislu odredbe čl. 21. st. 6. ZM postojanje pretpostavki za oslobođenje od odgovornosti za štetu iz st. 4. istoga članka dokazuje tuženik.

Suprotno zaključku suda prvog stupnja, koji u činjenici da je glavnom uredniku predodčen dokument iz kojeg proizlazi da je u odnosu na tužitelja provedeno kriminalističko istraživanje, a u čiju autentičnost nije imao razloga sumnjati, nalazi elemente za oslobođenje

od odgovornosti za štetu iz čl. 21. ZM, ovaj drugostupanjski sud ocjenjuje da sporni članci nisu utemeljeni na činjenicama za koje autor ima osnovani razlog povjerovati da su točni. Ovo stoga što tuženik pod 2), nakon što mu je predložen sporni dokument na temelju kojega je objavio sporne članke, nije poduzeo sve potrebne mjere za provjeru točnosti informacije da je tužitelj doista priveden u policijsku postaju u centru grada Zagreba u rujnu 2014. godine, već se oslonio na neimenovani izvor i na dokument za koji se ne sjeća da li je imao pečat i za koji dokument tvrdi da mu je njegovu autentičnost potvrdila i osoba koja je nekada davno radila u Ministarstvu unutarnjih poslova.

U spornom tekstu objavljene su i informacije da je tužitelj uhićen i priveden zbog sumnje u preprodaju droge, da je nakon uhićenja omalovažavao djelatnike policije, pozivao se na svoje dobre odnose s jednim istarskim političarem, dakle, radi se o iznesenim informacijama za koje glavni urednik niti ne tvrdi da su sadržane u dokumentu koji mu je predložio neimenovani izvor iz policije, a u svom iskazu ističe da telefonom nije kontaktirao druge osobe u policiji radi provjere točnosti tih informacija, pa s obzirom na činjenicu da je naknadno ravnateljstvo policije demantiralo da je kopija tog dokumenta službeni dokument Ministarstva unutarnjih poslova te da u evidencijama policije nije evidentirano uhićenje tužitelja, to je očito da je novinar propustio poduzeti sve potrebne mjere za provjeru točnosti informacija koje su iznesene u spornim člancima.

Prema odredbi čl. 1100. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05 i 41/08 - dalje ZOO) sud će u slučaju povrede prava osobnosti, ako nađe da to težina povrede i okolnosti slučaja opravdavaju, dosuditi pravičnu novčanu naknadu i pri tome voditi računa o jačini i trajanju povredom izazvanih boli i straha, cilju kojemu služi ta naknada, ali i o tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive sa njezinom naravi i društvenom svrhom.

Stoga u postupku treba dokazati činjenicu jakosti i trajanja pretrpljenih bolova, odnosno pretrpljenu psihičku traumu, potrebu za liječničkom pomoći i njegom, izbjegavanje socijalnih kontakata i osamljivanje, promjenu ponašanja i osobnosti, nesposobnost za koncentriranje i rad i sl. odnosno da se objavljenom informacijom radi o tolikom stupnju povrede koja opravdava dosuđenje novčane naknade.

Novinskim člancima u kojima se ime tužitelja spominje u negativnom kontekstu (uhićenje tužitelja koje se zataškava, privođenje radi preprodaje droge, omalovažavanje djelatnika policije prilikom uhićenja), tužitelj se sa svime time dovodi u vezi, zbog čega se mogao osjećati nelagodno, biti izložen raznim komentarima i doživjeti neugodne situacije.

Međutim, tužitelj tijekom postupka nije dokazao kako je objavljivanjem spornih članaka doživio iznimno jake napade na zaštićena dobra i duševne boli većeg intenziteta u kojem slučaju bi se moglo govoriti o povredi prava osobnosti u smislu nastanka neimovinske štete tužitelju.

Naime, tužitelj u tužbi samo paušalno navodi da je zbog objave spornih informacija pretrpio znatne duševne boli te da je doživio izraze podozrenja kako od osoba koje poznaje iz privatnog i poslovnog života, tako i od šire javnosti, te kako je njegov ugled ozbiljno ugrožen, a da pri tome niti ne navodi da je zbog toga pretrpio psihičku traumu i kako se ona manifestirala, a niti je na to posebno ukazivao u svom stranačkom iskazu, a posebno ne i da bi zbog toga posjećivao liječnika.

Stoga je ocjena ovog drugostupanjskog suda da se u konkretnom slučaju kod tužitelja ne radi o takvim povredama koje se nisu mogle sanirati kroz odredbu čl. 1099. ZOO (objavljivanjem ispravka koje je tužitelj zatražio, a koje mu iz opravdanog razloga nije udovoljeno, kako je to ranije obrazloženo) i u odnosu na koje povrede tužitelj nije dokazao da se radi o tolikom stupnju koji bi opravdavao dosuđenje zatražene novčane naknade.

Slijedom iznesenog valjalo je, temeljem čl. 368. st. 1. ZPP, odbiti žalbu tužitelja kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu suda prvog stupnja.

U Zadru 14. ožujka 2017. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Igor Delin

